

MAI PREȚIOASĂ DECÂT AURUL

Aprecieri pentru această carte

Mai prețioasă decât aurul: un roman creștin plin de degajare, din timpul Goanei după Aur din California anilor 1870, o răvășitoare poveste romantică a unei sufragete exilate din New England, a unui fost soldat al Uniunii dezmoștenit de familia sa din Sud și orașul californian de frontieră pentru salvarea căruia își unesc forțele. O superbă poveste de iubire sinceră și autentică.

Vrei să citești o carte care abordează câteva subiecte grele, dar care totuși îți lasă zâmbetul pe buze? Aceasta este! Francine Rivers știe cu siguranță cum să creeze scenarii la limită și personaje adorabile care să-ți intre la inimă, toate acestea bazate pe adevăruri biblice. Într-un cuvânt: inspiratoare.

Iată o poveste de dragoste istorică, plină de umor, a cărei intrigă se desfășoară în Calvada, un orașel minier, în timpul goanei după aur. Am citit romanul în mai puțin de 24 de ore. Romantismul a fost foarte diferit de ceea ce am citit recent! Mi-a plăcut să văd că personajul principal și-a păstrat credința în ciuda tuturor provocărilor și am apreciat cu adevărat modul în care Francine a abordat unele subiecte foarte dificile, dar relevante, care se întâmplă chiar și în societatea zilelor noastre.

De aceeași autoare,
la Editura Scriptum au mai apărut:

Capodopera
Chemarea șofarului
Copilul ispășirii
Firul stacojiu
Grădina Leotei
Mai prețioasă decât aurul
Podul spre casă
Răscumpărată prin iubire
Un mister tulburător

Seria: O genealogie a harului

Speranță – Tamar
Credință – Rahav
Dragoste – Rut
Îndurare – Batșeba
Ascultare – Maria

Seria: Fiii încurajării

Preotul – Aaron
Războinicul – Caleb
Prințul – Ionatan
Profetul – Amos
Scribul – Sila

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RIVERS, FRANCINE

Mai prețioasă decât aurul / Francine Rivers. – Oradea: Scriptum, 2023

ISBN 978-606-031-122-5

821.111

FRANCINE RIVERS

MAI PREȚIOASĂ DECÂT AURUL

ROMAN

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
The Lady's Mine
© 2022 by Francine Rivers. All rights reserved.
Published by arrangement with Browne & Miller Literary Associates, LLC.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Mai prețioasă decât aurul
de Francine Rivers

© 2023 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

*Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul
imaginației autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane
în viață sau decedate este întâmplătoare și neintenționată.*

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-122-5

Tiparul executat în U.E.

CELUI MAI BUN PRIETEN
ȘI DRAGOSTEA VIEȚII MELE,
RICK RIVERS.

*Viața noastră continuă să fie
o aventură în desfășurare.*

*Religia curată și nepângărită
înaintea lui Dumnezeu Tatăl este aceasta:
să-i vizitezi pe orfani și pe văduve în necazul lor
și să te păstrezi pe tine însuși neîntinat de lume.*

IACOV 1:27

MULȚUMIRI

SINCERE ȘI PROFUNDE MULȚUMIRI DORESC SĂ ADRESEZ LUI:

Danielle Egan-Miller de la Browne and Miller Literary Associates – agenta mea harnică, talentată și de încredere, care mă ține departe de stresul piețelor și mediei mereu schimbătoare. Întotdeauna ai făcut mult mai mult decât ceea ce se așteaptă din partea unui agent.

Kathy Olson – editorul meu creativ și cu ochi de vultur, care continuă să mă salveze din scrisul prea stufos și din structurile liniare. Îmi place să lucrez cu tine.

Karen Watson – editor, mentor pentru tinerii scriitori – m-ai încurajat de la bun început.

Brandilyn Collins, Tammy Alexander, Karen Ball, Gayle DeSalles, Sharon Dunn, Tricia Goyer, Robin Lee Hatcher, Sunni Jeffers, Sandy Sheppard și Janet Ulbright. Toate sunteți scriitoare talentate! Mi-ați împărtășit din bucuriile și frustrările vieții de scriitor. Ori de câte ori

FRANCINE RIVERS

m-am împotmolit, ați venit cu idei și soluții. Voi, fetelor, sunteți la ÎNĂLȚIME!

Dragile mele: Claudia Millerick, Erin Briggs, Kitty Briggs, Christy Hoss, Jackie Tisthammer, Lynette Winters – voi m-ați inspirat și m-ați încurajat din prima zi.

Colleen Shine Phillips, mulțumesc pentru ideile și înțelepciunea ta. Ești printre primii mei cititori și sursă constantă de încurajare.

Rick Rivers – cel mai bun prieten și dragostea vieții mele. Mulțumesc pentru răbdarea cu care mă ascuți când vorbesc (și nu mă mai opresc). Și recunosc – e adevărat că uneori am nevoie de patruzeci și cinci de minute ca să îți povestesc despre un eveniment care nu a ținut decât treizeci de minute.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți!

NOTA AUTOAREI

DRAGII MEI CITITORI,

Perioada de COVID-19 a survenit imediat după ce eu și soțul meu ne-am întors din Africa de Sud și după filmarea romanului *Răscumpărată prin iubire*. Toate călătoriile din programul nostru au fost anulate și ne-am alăturat și noi mulțimii de cetățeni care au primit ordinul de a rămâne în casă. Pe măsură ce săptămânile petrecute acasă s-au transformat în luni, părea momentul potrivit de a-mi reimagina și rescrie o poveste care m-a însoțit de zeci de ani, ceva care să adreseze probleme serioase cu umor și grație. Viața a devenit mult prea sobră pentru a mai adăuga ceva greu la ea. Toți avem nevoie să râdem, chiar dacă zilele sunt întunecate – poate chiar mai mult în astfel de vremuri. Și cu toții ne dorim schimbări în bine și un final fericit.

Poveștile mele încep întotdeauna cu întrebări, și câteva din

FRANCINE RIVERS

întrebările pe care le aveam în minte erau valabile într-un oraș minier din anii 1870 și sunt aplicabile și astăzi. Poate un om să aibă un impact asupra unei comunități întregi? Cunoaștem cu toții oameni care își urmează conștiința indiferent de preț. Ce putem face pentru a le oferi o viață mai bună celor care sunt lipsiți de o locuință? Îi vedem trăind în corturi și cocioabe în orașele noastre prin toată țara. Există vreo cale mai bună, mai echitabilă, de a „distribui bogăția“ fără a fura de la un grup și a da altora? Apostolul Iacov spunea „Religia curată și nepângărită înaintea lui Dumnezeu Tatăl este aceasta: să-i vizitezi pe orfani și pe văduve în necazul lor și să te păstrezi pe tine însuși neîntinat de lume“ (Iacov 1:27). Cum ar arăta așa ceva?

Mai prețioasă decât aurul este o carte a pandemiei, o poveste de dragoste, care se întoarce la rădăcinile mele ca scriitor romancier. Vorbește despre o sufragetă exilată din Boston și despre un soldat dezmoștenit al Uniunii, care se întâlnesc într-un orașel minier retras din California. Dar explorează de asemenea impactul pe care o persoană hotărâtă îl avea asupra unei comunități întregi. M-am bucurat mult pentru povestea de dragoste dintre Kathryn și Matthias și mi-a făcut mare plăcere să o aștern pe hârtie. Sper să vă bucurați la fel de mult lecturând-o.

—FRANCINE RIVERS

❖ *Nordul Californiei, 1875* ❖

CU OCHII ÎN CEAȚĂ ȘI CU DURERI ÎN TOATE ÎNCHEIETURILE, KATHRYN se încordă din nou când diligența trecu hurducăind peste o porțiune denivelată de drum. Drumul cu trenul la clasa a doua pe calea ferată transcontinentală fusese incomparabil mai confortabil în comparație cu această călătorie plină de zdruncinături ce o ducea înspre un viitor necunoscut. Două zile de tortură, două nopți în halte cu o bancă de lemn ce-i slujea de pat, o singură pătură uzată rău, o cină alcătuită din ceva ce aducea a tocană – deși jupânii nu fuseseră dispuși să îi spună ce carne folosiseră – și ca mic dejun, terci simplu de ovăz.

Poate că ar fi fost mai înțelept să rămână câteva zile în Truckee, unde coborâse din tren, în loc să se grăbească cu ultima parte a călătoriei. Dar nu avusese de ales decât să ia diligența asta sau să mai aștepte o săptămână după următoarea și ar fi fost prea scump să rămână mai mult în orașul acela sălbatic, care avea mai multe

saloane decât hoteluri. Și-apoi, locul acela se dovedise a fi scandalos. Oamenii erau îndeosebi mineri, dulgheri și lucrători la căile ferate, și erau înspăimântător de puține femei. Nu mai văzuse nicicând înainte un chinez, dar citise despre ei că trecuseră Pacificul cu miile, dispuși să primească simbrii mai mici pentru munca primejdioasă de amplasat explozibil și croit tuneluri prin pietroșii munți Sierra Nevada pentru căile ferate. Acum că fabulosul proiect fusese încheiat, imigranții disprețuiți își căutau alte moduri de a-și duce traiul. Câteva se apropiaseră de Kathryn în clipa când coborâse din tren. Îl tocmi pe unul să-i care cufărul la o cazare onorabilă. Deși mic și vânos, omul îi săltă bagajul în căruța sa șubredă și porni înainte cu o viteză de nu reuși să țină pasul cu el.

Iuțind pasul în urma lui, Kathryn ocoli grămezile de balebă de cal și băltoacele, iritată de atenția pe care o atrăgea. Bărbații se holbau. Nu zări decât câteva femei, și niciuna așa gătită ca ea. Și ele se holbau, la rândul lor. Kathryn reuși să îl prindă din urmă pe cărauș chiar când acesta pășea într-un hotel de pe malul apei. Când intră, se iscă rumoare în holul plin de lume. Ignorându-i, se duse drept la recepție și se înregistrează, dornică de puțină intimitate, o baie, o masă bună și un pat. Petrecuse șapte zile într-un vagon de pasageri, urechile fiindu-i chinuite de țăcănitul constant al roților pe șinele din metal. Cenușă și zgură intrau pe geam împroșcate de cărbuni prin coșul de fum al locomotivei, găurindu-i cu arsuri mici costumul de călătorie din batist verde închis. Trenul se oprea doar pentru a-și reface rezervele de cărbune și apă, oferindu-i doar puțin răgaz pentru a lua o masă într-un han din loc.

Căraușul îi duse cufărul la etaj și i-l lăsă într-o odaie mică, în care erau un pat, o masă și o carafă cu apă. Dezamăgită crunt și prea obosită pentru a coborî la parter și a solicita o cameră mai bună, Kathryn își dezlegă panglicile și-și scoase pălăria, apoi se întinse pe pat. Se visă înapoi în Boston, în casa Hyland-Pershing, în pragul unuia din apartamentele de la etaj. Mama ei, radiind de fericire, gângurea aplecată deasupra unui fiu nou-născut, în timp ce tatăl vitreg al lui Kathryn ședea pe marginea patului cu baldachin, cu un zâmbet plin de mândrie pe fața de obicei încruntată. Când Kathryn spuse ceva, nimeni nu o auzi. Se ridică în picioare, ea, fiica de curând

MAI PREȚIOASĂ DECÂT AURUL

dezmoștenită, privindu-le bucuria. Oare pe ea o și dăduseră deja uitării?

Se trezi scăldată în lacrimi, în răsăritul îmbujorat. Amețită și zăpăcită, se ridică în capul oaselor, cu veșmintele boțite și părul în neorânduială. Stomacul începu a-i chiorăi, amintindu-i că nu mai mâncase de ieri de la amiază. Își turnă apă rece ca gheața într-un lighean și se spală pe față. Ah, cât de mult își dorea să facă o baie, dar oare cât ar fi costat să ceară să i se aducă sus la etaj o scăldătoare și apă fierbinte? Își dezbracă compleul de călătorie și îl împături cu grijă, și alese o rochie Dolly Varden, care fusese livrată cu puțin timp înainte să i se spună că urma să fie trimisă în California.

Sala de mese a hotelului era deschisă și aproape goală. Kathryn comandă omletă, șuncă, cartofi prăjiți și pesmeți cu gem. Sătulă, se duse să vorbească cu funcționarul de la recepție, care îi spuse că serviciile pe care le solicita le putea găsi la baia publică de alături. Când văzu șirul de bărbați care așteptau la rând, știu că nu era un loc suficient de sigur pentru o *lady*. Exasperată, se întoarse în gară pentru a aranja cu transportul spre Calvada. O diligență era trasă în fața gării, cu caii tocmai înhămați.

— Calvada? Funcționarul scutură din cap. N-am auzit niciodată de locul ăsta.

Kathryn se simți cuprinsă de panică.

— Are și serviciu poștal.

— Probabil că există o sută sau mai bine de orașe miniere în munții Sierra, domniță. Unele nici n-au nume. Calvada pare să sune ca un oraș de graniță, dar trebuie să știi dacă e la nord sau la sud.

Pe plicul în care sosise testamentul unchiului Casey erau trecute și alte două orașe. Îi întinse plicul funcționarului, care îl citi rapid și încuviință din cap.

— La sud, și îți ia trei zile să ajungi acolo, asta dacă nu ai parte de incidente pe drum. Ai noroc. Poștalionul pleacă într-un ceas. Dacă îl scapi, va trebui să aștepti o săptămână după următorul.

Diligența sări din nou, trântindu-i șezutul deja zdruncinat de bancă. Căruțașul era un muntean de peste 1,80m cu barbă stufoasă, pe nume Cussler, care își înjura de mama focului cei șase cai în timp

FRANCINE RIVERS

ce trăsura gonea pe drumul de munte. Ea se întreba ce avea să o aștepte în Calvada.

Legănată și hurducăită, Kathryn se întoarce cu gândul la ultima seară dinaintea plecării ei din Boston. Mama și tatăl ei vitreg se duseseră la teatru cu prietenii. Kathryn luase cina în bucătărie, cu slujitorii. Își simțise inima sfâșiată când își luă rămas bun de la oamenii pe care îi iubea. Orice speranță ca mama ei să se răzgândească se spulberă a doua zi de dimineață când judecătorul i se alătură în holul de la intrare și o informă că avea să o însoțească la gară pentru plecare. Avusese senzația că el nu dorea decât să se asigure că ea urca în tren și nu mai cobora.

Lawrence Pershing nu îi adresă niciun cuvânt până aproape ajunseră la gară. Atunci scoase un plic din buzunarul interior al hainei.

— Actul acesta îți transferă dreptul de moștenire al mamei tale. Proprietatea ce o fi avut-o unchiul tău când a murit este acum a ta. Mă îndoiesc că e cine știe ce. Am adăugat suficienți bani ca să îți fie de folos la început. Dacă ești chibzuită și înțeleaptă, adăugă el cu o umbră de sarcasm, o să îți ajungă până îți găsești o partidă potrivită. Ți-am achitat drumul până la Truckee. De acolo, te privește să îți găsești drumul spre Calvada.

O partidă. Cam ce însemna asta? Era mai educată decât majoritatea femeilor, mai ales datorită faptului că se furișase în biblioteca judecătorului și șterpelise cărți. Dar nimic din tot ce învățase nu avea să îi asigure o partidă.

Diligența se zgâlțâi dintr-odată, făcând-o pe Kathryn să tresară și aducând-o înapoi la situația ei de față. Simți cum se ridică deasupra băncii, apoi ateriză la loc cu o bufnitură ce-i smulse un geamăt nedemn de o *lady*. Cussler le aruncă vorbe necuviincioase bidiviilor și plesni din bici. Când trăsura se clătină, Kathryn trebui să se țină bine. Fusta și jacheta bleu-marin erau cenușii de atâta praf, care îi scrâșnea și între dinți. O mânca pielea capului, deși pălăria îi acoperea părul. Cât mai aveau până la următoarea oprire? Moartă de sete, încercă să nu se gândească la cât de bine i-ar fi prins acum un pahar cu apă limpede și rece.

În prima zi, o însoțiseră alte patru persoane și fiecare coborâse deja undeva pe drum. Henry Call, un domn de treizeci și ceva de ani,

MAI PREȚIOASĂ DECÂT AURUL

cu ochelari se suise în trăsură la ultima stație. O însoțise la prânzul alcătuit din tocana aceea dubioasă. Hangiul se jurase că era cu pui, însă Cussler spunea că avea gust de șarpe cu clopoței. Kathryn preferase să nu știe, fiindu-i oricum prea foame pentru a-i mai păsa. După prânz, domnul Call îi oferă mâna când se suise în trăsură, unde conversația se stinse, ambii fiind de acord că orice tentativă de a vorbi s-ar fi soldat cu o gură plină de praf. El își deschise geanta și scoase un dosar. Din când în când își scotea ochelarii și și-i ștergea.

— Hoo, strigă Cussler, iar trăsura se opri. Continuă să strige, folosind cuvinte pe care Kathryn nu le înțelese, dar care pe domnul Call îl făcură să roșească.

— Idiot ce ești! Ce crezi că faci, să-mi sari așa în cale?

O voce țâfnoasă îi răspunse, râzând:

— Cum altfel să prind și eu un loc?

— Cumpără-ți bilet, ca toată lumea!

— Mă lași să urc sau mă lași aici să mă înfulece urșii?

Kathryn îl privi pe domnul Call alarmată.

— Sunt urși pe aici?

— Da, domniță. Sunt o mulțime de grizzly în munții ăștia.

Ca și când raportul dintre bărbați și femei n-ar fi fost o sursă de îngrijorare suficientă, acum trebuia să își facă griji și pentru lumea animală?!

Ușa trăsurii sări în lături, iar un bărbat cu o pălărie soioasă și boțită urcă în ea. Ridicându-și fața bărboasă și brăzdată de dungi cenușii, dădu cu ochii de Kathryn.

— Sfinte Sisoie! O *lady*! Fața lui rumenă și îmbătrânită se schimonosi într-un rânjet. Încă aplecat înainte, își scoase pălăria. Măi să fie, nu mă așteptam să dau peste cineva ca matală!

Kathryn ar fi putut spune același lucru.

Diligența porni din nou la drum, zvârlindu-l pe bătrân pe spate. Trântit lângă domnul Call, îi scăpă o vorbă fără perdea pe care o auzise de o sută de ori în gura lui Cussler în ultimele patruzeci și opt de ore. El își scoase capul pe geam.

— Hei, Cussler, tu mai înveți vreodată să mâni? Sau vrei să mă ucizi?

— Ar fi trebuit să trec peste tine și să-ți las leșul în drum, îi răspunse Cussler.

FRANCINE RIVERS

Nou-venitul rîse, deloc ofensat, și se lăsă înapoi la locul său.

— Mă scuzați, domnișă. N-am vrut să vă supăr. Eu și Cussler ne știm demult.

Kathryn îi aruncă un zâmbet chinuit și își închise ochii. Începuse să o doară capul, asta pe lângă toate celelalte mădulare care o dureau. Trebuise să se stăpânească din răspuțeri să nu își frece șezutul când coborâse din trăsură la ultima haltă.

Omul se scărpină în barbă.

— Întotdeauna fac autostopul înainte ca drumul să devină prea periculos. Am încercat să mă duc odată pe jos și a trebuit să mă sui într-un copac ca să nu mă trezesc călcat.

Kathryn privi afară pe geamul din dreptul ei și se lăsă pe spate icnind.

— Dacă te uiți pe marginea drumului după următoarea curbă, o să vezi o trăsură. Căruțașul a fost prea grăbit. Se mai întâmplă din când în când.

Cussler plesni din nou din bici, zorind caii să meargă mai repede. Kathryn înghiți în sec.

— Nu știi niciodată când ți-a sunat ceasul. Bătrânul devenea filosof. O să ajungem la capăt, dar depinde.

— Depinde de ce? îndrăzni să întrebe Kathryn.

— Depinde cât a băut Cussler la ultima haltă.

Kathryn îl privi pe Henry Call. Acesta ridică din umeri. Oare ce fusese în halba aceea mare pe care șeful de stație i-o dăduse lui Cussler? Ea se încordă în timp ce trăsura intra în următoarea curbă. Nu se putea abține. Privi afară. Trăsura se înclină iar ușa se deschise. Ea țipă când fu azvârlită în afară. Simți cum cineva o apucă de fustă și o trase înapoi. Bătrânul închise ușa la loc. Cei trei rămaseră privindu-se unii pe alții. Kathryn nu știa cui să mulțumească și se temea să facă presupuneri.

Henry Call își drese vocea.

— Mi s-a spus că Cussler este cel mai bun căruțaș pe ruta asta. Nu trebuie să ne temem de nimic.

Bătrânul pufni și își vârî ceva în gură. Maxilarele începură să îi muncească de parcă ar fi fost un cerb care rumega, în timp ce începu să o studieze pe Kathryn de la ghetetele ei înalte cu șireturi până la

MAI PREȚIOASĂ DECÂT AURUL

marginea bonetei ei cu panglici, cu cele două pene brumării prinse de ea.

— Ce pasăre a renunțat la penele alea?

— Un struț.

— Cum spuseși?

— Un struț. E o pasăre africană.

— Trebuie că te-a costat o avere.

Se aplecă afară pe geam și scuipe un jet de lichid maroniu.

Kathryn aproape vomită. Bătrânul nu terminase încă să o analizeze. Iritată, începu și ea să îl studieze pornind de la pălăria lui murdară, cămașa uzată în carouri, haina din piele decolorată de vreme și pantalonii de canava de un albastru șters, la cizmele prăfuite. Bărbatul duhnea ca un bizam – sau cum își închipuia ea că duhnea un bizam. Dar apoi, cine era ea să strâmbे din nas? Nici ea nu mai făcuse o baie completă de când plecase din Boston. Corsetul îi era strâns. Mai rău, pielea o mânca pe sub corset. Turnura* rochiei o simțea ca o scândură în dreptul șezutului.

Trăsura înainta lin înainte, iar Kathryn se relaxă, până îl auzi pe Cussler răcnind:

— Țineți-vă bine! Urmează *plinta!*

Înainte să apuce să întrebe ce însemna asta, bătrânul se opinti cu cizmele murdare de marginea locului de lângă ea și se încordă. Trăsura sări în aer, iar Kathryn odată cu ea. Boneta ei împoțonată fu singurul lucru care o feri să nu își spargă capul. Ateriză înapoi pe bancă cu un bufnet dureros și un *auuuu* prelung. Săritura era doar prima dintr-o serie.

— Ah... ah... ah... ah...

Se ținea strâns de cadrul ușii, simțind cum șezutul îi este lovit sistematic. Pe cât de brusc începu cazna, se și încheie.

Penele de struț îi atârnavă între ochi. Corsetul strâns îi alunecase în jos. Kathryn se foi pe scaun, dar asta nu făcu decât să înrăutățească și mai mult lucrurile. Amândoi bărbații o întrebară dacă se simțea bine.

* Obiect vestimentar folosit de femei la finalul secolului XIX, alcătuit dintr-o bucată de burete/stofă care completa rochia în partea din spate, sub talie (n.trad.)

FRANCINE RIVERS

— Da, sigur. Cât mai este până ajungem în Calvada?

— Nu mult, cred. Înainte de înserat, în orice caz. Cussler scoate un timp bun.

Kathryn se resemnă cu suferința ei.

Henry Call își adună hârtiile.

— E o călătorie lungă pentru o domniță tânără ca dumneavoastră, domnișoară Walsh. Probabil că vă este dor de Boston.

— Așa este.

Până aici, călătoria nu făcuse altceva decât să îi reamintească cât de mare era prețul de a-ți urma convingerile.

Bătrânul se luminează la față.

— Boston! Știam eu că ești tocmai din Est. Ai tu aerul acela înfumurat. Nu prea avem multe doamne pe-aici. Părea fermecat de penele rupte ce atârnav. Dar avem o mulțime din celelalte pe-aici.

Henry Call își drese vocea.

Bătrânul se uită la el și continuă să își mestece tutunul.

— O să vadă ea singură, nu? Se întoarse iarăși înspre Kathryn. Tu ce cauți aici?

— Mă ocup de afacerile familiei, domnule.

Ca și când asta l-ar fi privit întrucâtva pe el.

Bătrânul ridică din sprâncene și o studiu din nou.

— Nimeni nu m-a mai făcut *domn* până acum. Mi s-a spus în multe feluri, dar nu așa. Nu, fără doar și poate, nu avem pe nimeni ca tine în Calvada. Nu te supăra că ți-o spun. E un compliment sincer.

— Nici de unde vin eu nu avem mulți oameni ca dumneata, domnule...

— Niciun domn. Doar pur și simplu Wiley. Wiley Baer.

Domnul Call își scoase ochelarii și îi curăță înainte să îi vâre în buzunarul de la piept.

— Aveți rude în Calvada, domnișoară Walsh?

— Am avut un unchi. A murit și a lăsat o moștenire.

— În Calvada? Wiley pufni din nou. Noroc bun. Ochii i se îngustară. Dacă are vreo valoare, cineva a revendicat-o deja.

— Poate că vă pot ajuta eu, interveni Call. Sunt avocat. Dacă aveți nevoie de ajutor pentru a vă pretinde drepturile legale, vă rog să mă contactați.

MAI PREȚIOASĂ DECÂT AURUL

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule Call.

Wiley își îndesă alte câteva frunze de tabac în gură în timp ce îl studia pe Henry Call.

— Poți la fel de bine să faci cale întoarsă, în loc să-ți pierzi vremea să îți deschizi un birou în Calvada. Avem mai mulți avocați decât purici pe-un câine. Și cam la fel de bine-veniți.

— Sunt angajat, Wiley. Nu voi sta în Calvada decât câteva luni, apoi mă întorc la Sacramento.

— Pentru cine lucrezi? Pentru Morgan Sanders? Wiley își ridică din nou cizma pe locul de lângă ea. Țasta e o adevărată pramatie, spuse privind-o pe Kathryn.

— Nu am libertatea să vă spun.

— Bun, nu-s decât doi bărbați în toată Calvada care să aibă destui bani ca să aducă un avocat ferchezuit tocmai din Sacramento sau de unde-i fi venind. Sanders sau Beck, și n-aș vrea să apuc vreodată între ăștia doi.

— Cine sunt ei, Wiley?

Kathryn își dorea să afle ceva despre orașul care în curând avea să devină noua ei casă.

— Morgan Sanders este proprietarul Minei Madera. Le închiriază barăci muncitorilor lui. Deține magazinul companiei de unde ei trebuie să își cumpere cele trebuincioase. Beck e mai nou-venit și a intrat în cârdășie cu Paul Langnor. Un om bun, Langnor. Niciodată nu și-a îndoit whisky-ul cu apă. Lui Beck îi merge bine cu salonul și cu cazinoul de când a murit Langnor. A mai adăugat un hotel la ele. Beck a văzut elefantul și s-a săturat să înhame tigrul, a fost destul de deștept să găsească altceva de făcut și să se îmbogățească din asta.

— Elefanți și tigri?

Kathryn simți cum i se întetește spaima.

Henry Call zâmbi.

— A vedea elefantul, domnișoară Walsh, înseamnă să câștigi experiență de viață dând cu capul. Să înhami tigrul înseamnă să joci faraon. Jocul provine din Europa, iar acolo foloseau cărți care aveau imagini ale faraonilor egipteni pe spate.

— Joc jocul ăsta de când am venit în Vest, în '49, mărturisi Wiley.

FRANCINE RIVERS

— Un joc de noroc, vreți să spuneți.

Kathryn înțelegea acum de ce bărbatul nu părea să dețină nimic altceva în afară de hainele uzate de pe el și cizmele tocite.

— Viața este un joc de noroc, nu crezi? Există un risc în tot ce faci.

Wiley Baer, înțeleptul.

— Ce îmi puteți spune despre Calvada?

— Păi un lucru-i sigur, nu-i Boston. Râse sforăind. Atâta lucru pot să-ți spun.

— Lucrați în Mina Madera, Wiley?

— Să lucrez pentru Sanders? Nu-s prost. Odată ce intri în puțurile alea, nu mai ieși. Am sus în munți o mină pe care o lucrez de unul singur. O am tocmai din '52. Am hârtii care dovedesc asta. Asta-i bine, fiindcă arhiva cu actele a ars în '54. Și încă o dată în '58. Scot atât cât îmi trebuie să trăiesc. Și așa, o să-mi ajungă o viață. Îl privi pe Henry Call cu suspiciune. Nimeni nu știe unde e decât eu. Mestecă o clipă și scupă din nou pe geam. Din când în când, un bărbat trebuie să meargă într-un oraș mai mare. Îi făcu lui Henry cu ochiul. Problema e că cred că m-am pricopsit cu păduchi...

— Păduchi?

Cuvântul acesta îi provocă mâncărimi lui Kathryn.

— Ba bine că nu. Unii sunt de peste 2 centimetri.

Domnul Call scutură din cap.

— Minciuni gogonate, domnișoară Walsh.

— Așa zici? Wiley Baer îl privi provocator pe Call, oferindu-i în același timp un zâmbet candid lui Kathryn. O să crezi un avocat înaintea unui om cinstit care a trăit în munții ăștia mai bine de douăzeci de ani? Atâta îți spun, avem căpușe pe care poți pune șaua și să le călărești. Tântării cară bucăți de cărămidă sub aripi, ca să-și poată ascuți acele. Dar n-ai de ce să-ți faci griji, domniță. Există o metodă sigură să scapi de ei. Îmi trasez o linie pe mijloc, mă rad de tot părul pe o parte, îmbib jumătatea cealaltă în kerosen și aprind un chibrit. Ploșnițele fug pe partea rasă, și acolo le împung una câte una cu cuțitul meu de vânătoare.

Își scoase cuțitul din teaca de la brâu și îl ținu înaintea ei încât să îi poată vedea lama de douăzeci de centimetri.

Ea îl privi amuzată.

O DISCUȚIE CU AUTOAREA PE MARGINEA CĂRȚII

„NOUA NORMALITATE“ NU ERA DELOC DIFERITĂ DE PROVOCĂRILE DINAINTE. LA FEL CA PÂNĂ ACUM, TOȚI AVEM DE FĂCUT O ALEGERE. FIE SĂ NE PLÂNGEM ȘI SĂ BOMBĂNIM DIN CAUZA FELULUI ÎN CARE STAU LUCRURILE, FIE SĂ URMĂRIM PARTEA BUNĂ PLINĂ DE UMR A VIEȚII.

Francine, ai spus despre cartea aceasta, Mai prețioasă decât aurul, că este povestea ta din perioada de COVID. De ce ai numit-o așa?

Să încep cu o întrebare, la rândul meu: Ce face un scriitor atunci când este nevoit să stea în casă? Scrie. Și scrie. Și tot scrie. Uneori este mult mai distractiv să trăiești într-o lume fantastică decât în cea reală. Astfel că, în multele perioade de carantină forțată, asta am făcut. După munca din grădină și din vie, mă afundam în lumea mea fantastică. Pe când am terminat manuscrisul m-am ales cu 194000 de cuvinte! A trebuit să tai mult. Dar pentru că am avut vreme berechet în carantină și chiar mă aflam în California, procesul de tăiere s-a dovedit aproape la fel de încântător ca cel de scriere.

FRANCINE RIVERS

Ce te-a motivat să te întorci la frontiera Californiei? Ce anume te intrigă cu privire la acest loc?

Sunt originară din California și întotdeauna mi-a plăcut istoria statului în care m-am născut, în special cele caracterizate de febra aurului și argintului. Subiectul cărții *Răscumpărată prin iubire* se desfășoară în perioada anilor 1849 și 1851. *Mai prețioasă decât aurul* surprinde goana după argint, din anii 1870. Bărbați din întreaga lume și de toate categoriile sociale au venit în California cu dorința de înavuțire. Au venit și câteva femei – unele cu vagonul, altele cu vaporul; unele de bună voie, altele, nu. A fost o perioadă de avânt și prăbușire ce a dat naștere la multe drame. Cred că asta mă atrage cel mai mult – visele care i-au adus pe oameni, munca grea obositoare care i-a așteptat, nenumăratele povești de succes, dar și de nereușită.

Ai spus că poveștile tale încep adesea cu o întrebare. Ce întrebare a determinat acest roman?

Au fost mai multe întrebări. Cum se descurcă o persoană când este alungată de familie? Putem să ne croim cursul vieții noastre sau suntem hărăziți să urmăm un destin? Poate cineva să schimbe caracterul unui oraș? Cum putem să ne ridicăm vocea în numele celor nevoiași, nu doar să le dăm o mână de ajutor din când în când?

Ce teme din această istorisire, plasată în anii 1870, au relevanță în ziua de astăzi?

Una dintre teme este tratamentul adesea nedrept al lucrătorilor. În perioada febrei după argint, proprietarii de mină erau putrezi de bogăți, dar își țineau muncitorii în robia datoriiilor. Aceasta este o practică comună și în zilele noastre în traficul de persoane. Avem acum legi pentru a proteja lucrătorii, și totuși sunt nenumărate știrile despre persoane din poziții înalte în societate care dețin în conturi miliarde, în timp ce își plătesc lucrătorii cu salariul minim. Dar ceea ce mi-am dorit să subliniez prin această scriere este că există și alte posibilități în modul de a conduce o afacere și chiar sunt persoane care se zbat pentru oamenii din compania lor.

MAI PREȚIOASĂ DECÂT AURUL

Romanele tale surprind puternic motivațiile și emoțiile personajelor. Ce ți-ai dori să observe și să învețe cititorii din exprimarea gândurilor interioare ale personajelor din Mai prețioasă decât aurul?

Nu lăsa ca nedreptatea vieții să te amărăscă. Străduiește-te să faci bine, indiferent de ceea ce fac alții din jurul tău. Tratează-i pe ceilalți așa cum ai vrea să fii și tu tratat/ă. Ridică-te în numele celor necăjiți și găsește modalități practice de a-i ajuta. Un ajutor este de folos pentru o zi. Dar susținerea unei cauze poate schimba o viață pentru totdeauna. Spune adevărul indiferent de cost. Învață să râzi și să te bucuri de viață. Nu te lua prea în serios și nu ține cu dinții de propria ta părere. Ascultă și învață de la alții. Și mai presus de toate, trăiește pe placul Domnului.

Ce personaj din această poveste ți-a plăcut cel mai mult să creionezi? De ce?

Kathryn Walsh! Este femeia cu o credință puternică, Îl caută pe Domnul și face ceea ce crede că este drept. Nu este doar o femeie ce ține prelegeri. Este înflăcărată, serioasă și hotărâtă să facă mai bun orașul în care trăiește (indiferent dacă bărbații sunt de acord sau nu). Când își dă seama că greșește cu ceva, recunoaște. Dar când are dreptate, merge înainte, indiferent de cost. Ea caută modalități de a-i ajuta pe oameni să iasă din sărăcie. Deși ea însăși are puține resurse, împarte ceea ce are. Ea nu judecă pe nimeni (cu excepția lui Matthias Beck!), deși este frecvent judecată de alții (Beck fiind unul). Și are simțul umorului. Sincer, mi-a făcut plăcere să o cunosc în timpul carantinei COVID. Și, desigur, Matthias Beck are și el trăsături de caracter fascinante.

Cum s-a dezvoltat această poveste dintre ei?

Ideea de gestionare a afacerilor lui Kathryn a venit ca o surpriză. La fel ca și aventura ce a dus la schimbarea reală în Calvada. Dar nu vreau să dezvolt mai mult din poveste.

Spuneai că în perioada de carantină COVID, unul dintre obiectivele tale a fost să abordezi problemele serioase cu umor și grație. Citez: „Viața era deja prea sumbră pentru a o mai împovăra. Cu toții trebuie să rămânem,

FRANCINE RIVERS

chiar și atunci când zilele sunt întunecate – poate chiar mai mult în acele vremuri. Și toți ne dorim schimbări în bine și un final fericit. “A îndeplinit acest proiect obiectivele propuse?”

Scrisul m-a ajutat să trec mult mai ușor prin carantină. În unele privințe, viața mea nu s-a schimbat. Ca scriitor, îmi petrec cea mai mare parte a vieții lucrând acasă. Am reușit să trec peste frustrarea regulilor în continuă schimbare creând personaje, scene și dialoguri. Există atât de multe situații în viață care ne provoacă să avem încredere în Dumnezeu. Este atât de adevărat că nu este nimic nou sub soare. „Noua normalitate“ nu era deloc diferită de provocările dinainte. La fel ca până acum, toți avem de făcut o alegere. Fie să ne plângem și să bombănim din cauza felului în care stau lucrurile, fie să urmărim partea bună plină de umor a vieții. Eu am ales această din urmă variantă.

Ce speră ca cititorii tăi să afle despre Dumnezeu prin această istorisire?

Relațiile rupte nu trebuie să însemne vieți frânte. Lasă iubirea (agape) să fie motivația pentru ceea ce faci și pentru modul în care trăiești. Dumnezeu îi poate modela pe cei mai îndărătnici oameni în lideri înțelepți și talentați. O persoană poate schimba cursul unei comunități. Domnul poate face frumusețe din cenușă.

DESPRE AUTOARE

FRANCINE RIVERS ESTE O AUTOARE RENUMITĂ, CU MULTE TITLURI de succes premiate și apreciate pe piața seculară. După ce a devenit creștină născută din nou, a scris cartea *Răscumpărată prin iubire*, considerată declarația ei de credință. Romanul reia povestea biblică a lui Osea și a Gomei și o plasează în California, în perioada așa-zisei crize a aurului. *Răscumpărată prin iubire* este considerată acum o lucrare clasică de ficțiune în literatura creștină și an după an continuă să fie în topul celor mai vândute cărți creștine. În anul 2022, povestea din spatele acestei cărți a fost ecranizată de D.J. Caruso.

Francine a publicat numeroase cărți pe teme creștine – toate bestseller – și a câștigat atât admirația criticilor, cât și loialitatea cititorilor de pe întregul mapamond. Scrierile ei au fost recompensate cu premii, iar în 1997, după ce câștigă cel de-al treilea premiu RITA pentru ficțiune motivațională, Francine a fost inclusă în Romance

FRANCINE RIVERS

Writers of America's Hall of Fame (Galeria celebrităților americane pentru scriitorii de romane de dragoste). În 2015, i se decernează Premiul pentru întreaga carieră de către American Christian Fiction Writers (Asociația scriitorilor americani de romane creștine).

Romanele lui Francine au fost traduse în peste treizeci de limbi și se află în topul celor mai vândute cărți de ficțiune creștină, atât în țară cât și în străinătate.

Francine și soțul ei Rick locuiesc în nordul Californiei și adoră să își petreacă timpul cu copiii și nepoții lor. Scopul romanelor sale este să-i apropie pe cititori mai mult de Domnul. Totodată, prin scrierile sale vrea să-I aducă închinare și slavă lui Isus pentru tot ceea ce El a făcut și continuă să facă în viața ei.

Din mărturisirea ei de credință:

Am învățat că a avea curaj nu este ceva ce putem produce prin propriile noastre eforturi. Dar când ne predăm din toată inima lui Dumnezeu, El ne dă curajul să înfruntăm orice provocare. El ne dă cuvintele pe care să le rostim atunci când suntem chemați să ne exprimăm credința.

Încă mă consider o creștină cu greșeli și eșecuri, dar Isus mi-a dat talantul de a scrie, pe care să îl folosesc în căutarea răspunsurilor de la El. Fiecare dintre personajele mele joacă un rol prin care caut perspectiva lui Dumnezeu și în fiecare zi găsesc ceva în Scriptură care îmi vorbește. Dumnezeu are răbdare cu mine și, prin studiul Cuvântului Său, învăț ceea ce El vrea să mă învețe. Când aflu despre cititori care a ajuns să se apropie de Dumnezeu prin povestirile mele sunt nespuse de bucuroasă că El folosește acest mijloc pentru a-i învăța pe copiii Săi – chiar și printr-o operă de ficțiune.

Dorința mea principală când am început să scriu ficțiune creștină a fost să găsesc răspunsuri la întrebări personale și să împărtășesc acele răspunsuri sub formă de poveste cu alții. Acum, vreau mult mai mult. Tânjesc ca Domnul să folosească poveștile pentru a-i face pe oameni să înseteze după Cuvântul Său, Biblia. Îmi doresc și nădăjduiesc ca scrierile mele să stărnească în cititorii mei pofta după Cuvântul lui Dumnezeu,

MAI PREȚIOASĂ DECÂT AURUL

să-i ajute să se îndrăgostească de Isus Cristos, Pâinea Vieții. Mă rog ca după ce ajung să citească orice carte de-a mea, cititorii să ia cu entuziasm Biblia în anticiparea unei întâlniri reale cu Domnul Însuși.

Vă provoc, dragii mei cititori, cercetați Scriptura pentru bucuria de a fi în prezența lui Dumnezeu.

Iubiților, predați-vă din toată inima lui Isus Cristos, care vă iubește. Pe măsură ce bei din fântâna adâncă a Scripturii, Domnul te va înviora și te va curăți, te va modela și te va recrea prin Cuvântul Său viu. Căci Biblia este însăși suflarea lui Dumnezeu, care dă viață veșnică celor care Îl caută.

*Sperăm că ți-a făcut plăcere citirea acestei cărți.
Dacă te-a inspirat mesajul ei,
te rugăm să-l dai mai departe celui pe care vrei să-l inspiri.*

*Pentru detalii suplimentare și alte apariții editoriale
disponibile la Editura Scriptum, vezi paginile de final
și accesează librăria virtuală de la adresa www.scriptum.ro*